

A Mécses Szeretetszolgálat önkéntese, Éva írása

Kikötő

Életünk tengerén, egy hajóban utazva viharok nehezíthetik meg az előrehaladásunkat, ám ennek ellenére igyekszünk úgy irányítani, hogy kijuthassunk a partra, és így elérhessük a tervezett céljainkat. Viszont vannak emberek, akik a viharok ideje alatt elveszítik kormányzásukat, és olykor reményt vesztett és embert megpróbáló helyen találják magukat, távol a parttól és a tervezett céltól.

Ilyen hely a börtön is, ahol a körülvevő hullámok sokakat a mélybe nyomnak, ha nem kapnak időben mentőövet, amelybe kapaszkodva a felszínen maradhatnak. Vajon szeretnénk-e segítséget adni a bent lévő embereknek, vagy elnézzük ahogy felénk nyújtott kezekkel a hullámok elnyelik őket?

Azt mondják, hogy a rohanó világban kialudt az emberekből a szeretet. Hiszem, hogy mindannyiunk szívében megtalálható, nem aludt ki, sokaknál pislákolva várja, hogy egy pici szikra újra életre keltse, és ismét betöltse küldetését. Ez a szeretet arra hív bennünket, hogy a reményt vesztett embertársainkat ne hagyjuk magukra, inkább adjuk meg számukra az esélyt a jobbá válásra.

Ilyen lehetőséget kaptunk a Mécses Szeretetszolgálat által, ahol teljesen anonim módon levelezhetünk fogvatartottakkal. Leveleink által reményt hozunk számukra a változásra, és segítséget adunk az elveszett emberi értékeik megtalálására.

Közel két éve csatlakoztunk férjemmel a Mécses Levelezőszolgálathoz. Ennyi idő után visszatekintve bátran mondhatjuk, hogy soha nem volt olyan időszak, amikor azt éreztük volna, hogy megbántuk a döntésünket. Sőt, erősíti a házasságunkat, jobban megnyílunk egymás előtt. Férjem hitelesen van jelen, hiszen ő ismeri a börtön világát belülről is, saját tapasztalatai által. Igaz, húsz éve, hogy szabadult, de vannak emlékei, és tudja, milyen sokat jelent levelet kapni és levelet írni. Viszont, ahhoz hogy most bátorítást adjon a fogvatartottnak, annak idején valakik neki is segítő kezeket nyújtottak, és ezek a kezek nem engedték, hogy elmerüljön a bűn tengerében. Tudtam, hogy éveket töltött börtönben, és ennek ellenére nem volt bennem félelem a házasságkötést illetően. Lehet rendezett családi életet élni egy volt fogvatartottal is, esélyt kell adni számukra az élet bármely területén az újrakezdésre.

Nekünk két levelezőtársunk van, akik már szinte családtaggá váltak. Az egyikkel már közös terveink is vannak a szabadulása után. Talán sokakban félelmet kelt, hogy egy emberi életet kiontott rab hogyan válhat családtaggá? Ebben segítségünkre van a hitünk is, mivel mi keresztény értékrendben levelezünk, és ők is mindketten Istenben hívő emberekké váltak, akikre a bűneik súlyos teherként nehezedtek, és tetteiket megbánva Istenhez fordultak.

Viszont a kereszténység nem feltétele a levelezésnek, bárki bekapcsolódhat a Levelezőszolgálatba, aki elhívást érez rá, és levelezése által a kőfalakon is átjuthat, oda, ahol véget ér az emberi szabadság.

A Mécses lehetőséget adott számunkra a személyes találkozásra, amely által én is bepillantást kaptam a börtönlakók nehéz világába. Ott ülhattünk a fogvatartottak között, és

láthattuk, hogy legtöbb esetben a kemény külső test érző szívet rejt. Felejthetetlen találkozás volt, annyira, hogy most készülünk a következő alkalomra.

Ami nagyon fontos: a levelezés nagy kitartást és állhatatosságot igényel, mivel ezek az emberek számítanak ránk, várják a leveleinket, ne hagyjuk őket cserben! Tudni kell, hogy nem egy-két hónapról szól, hanem évekről, esetleg évtizedekről. Ez most talán riasztónak tűnhet, de egy idő után már legalább annyira várjuk a leveleit, mint ő a miénket. Vannak, akiknek egyedüli kapcsolata a külvilággal a levelezőtársa, mivel egy idő után sokaknál felszámolódnak a családi kapcsolatok is.

Nem ígérhetjük, hogy a levelezések alatt nem adódnak nehézségek, nálunk is voltak, de Isten segítségével túljutottunk rajta mindig. Ám még akkor sem gondoltuk, hogy megbántuk volna, vagy hogy magára hagyjuk.

A karácsonyt a szeretet ünnepének tartjuk, de vajon hogyan vélekedünk a többi napokról? Ha szívünkben ott a szeretet, minden napunk karácsonyra emlékeztethet bennünket. Az ünnepnap közeledtével sok helyről kapunk felkereséseket a jó cselekedetek gyakorlására. Vajon mi van az év többi napjával? Érzünk vágyat arra, hogy más napokon is jót tegyünk embertársainkkal?

Ha igen, a Mécses Szeretetszolgálat remek lehetőséget nyújt erre. Mielőtt még lakóvá válna szívünkben az előítélet, és általánosságban gondolkodnánk a börtönbe került emberekről, levelezés útján ismerjük meg olyan fogvatartottakat is, akik megbánták a tetteiket, és elindultak a keskeny úton, amely már nem az addigi életükbe viszi őket, hanem egészen más irányba! Ennek megtartásához szükséges a kintről jövő segítség, amelyet leveleink által biztosíthatunk a számukra. Nekünk egy levél, ami nekik egy ablakot jelenthet a kinti világra!